

••✂ HISTORICKÁ DETEKTIVKA ✂••

*PETER
TREMAYNE*

*ZLÝ
ÚPLNĚK*

PŘÍPAD SESTRY FIDELMY

VYŠEHRA D

Z angličtiny přeložila Alžběta Slavíková Hesounová

Copyright © 2003 by Peter Tremayne
Translation © Alžběta Slavíková Hesounová, 2008

ISBN 978-80-7021-928-7

Příběhy sestry Fidelmy se odehrávají především v Irsku v polovině sedmého století po Kristu.

Sestra Fidelma není jen prostá řeholnice, bývalá členka společenství svaté Brigid z Kildare. Je také vzdělanou *dálaigh* neboli advokátkou soudního dvora v Irsku. Jelikož je historické pozadí této knihy většině čtenářů, kteří se s příběhy sestry Fidelmy setkávají poprvé, zcela neznámé, uvádíme zde tento stručný výklad, aby byla kniha srozumitelnější.

Irsko ve Fidelmině době tvořilo pět hlavních provinčních království; v moderní irštině se dodnes provincii říká *cúige*, což doslova znamená „pětina“. Čtyři provinční králové – z Ulaidhu (Ulsteru), z Connachtu, z Mumanu (Munsteru) a z Laiginu (Leinsteru) – přísahali věrnost *Ard Ríovi*, Nejvyššímu králi, který vládl v Taře, v páté „královské“ provincii Midhe (Meathu), což znamená „prostřední provincie“. V každém provinčním království se pak moc ještě dále dělila do menších království a do jednotlivých klanových území.

Zákon prvorozeného, tedy dědění trůnu nejstarším synem nebo dcerou, v Irsku neplatil zdaleka bezvýhradně. Královská hodnost, ať už šlo o nejnižšího klanového náčelníka nebo o samotného Nejvyššího krále, závisela na původu jen do jisté míry, z větší části šlo o volenou pozici. Každý vládce nebo vládkyně museli prokázat, že jsou hodni svůj úřad zastávat, a musela je zvolit *derbfhine* jejich rodiny, což byla rada nejméně tří generací se společnými předky, která se za tím účelem sešla. Když se panovník dobře nestaral o blaho svých poddaných, byl odvolán a sesazen z trůnu. Monarchistický systém starého Irska měl tedy mnohem více společného s moderním pojetím republiky

nežli s feudálními monarchiemi, které se vyvinuly později ve středověku.

Irsko v sedmém století po Kristu bylo řízeno systémem pracovaných zákonů, které se jmenovaly Fénechovy neboli oráčské zákony, kterým se mezi lidmi začalo častěji říkat zákony brehonů, což pocházelo ze slova *breitheamh* – soudce. Traduje se, že tyto zákony byly poprvé sebrány v roce 714 před naším letopočtem na rozkaz Nejvyššího krále Ollamha Fódhly. O více než tisíc let později, v roce 438 po Kristu, Nejvyšší král Laoghaire ustanovil komisi devíti vzdělanců, kteří měli za úkol zákony prostudovat, upravit a přepsat do nového písma, latinky. Jedním z těch, kteří se na práci podíleli, byl i Patrik, který se později stal svatým patronem celého Irska. Po třech letech zmíněná komise skutečně vytvořila novou psanou verzi zákonů, která se zároveň stala jejich první kodifikací.

Nejstarším kompletním zachovaným textem starobylých irských zákonů je rukopis z jedenáctého století, který je uložen v Královské irské akademii v Dublinu. A teprve v sedmnáctém století se anglické koloniální správě podařilo v Irsku použití brehonských zákonů vymýtit. Již samotné vlastnictví knihy těchto zákonů se trestalo smrtí nebo deportací.

Tehdejší právní systém nebyl statický – každé tři roky při Féis Temhach (oslavách v Taře) se scházeli právníci a územní správci a zákony upravovali a pozměňovali s ohledem na měnící se potřeby společnosti.

Podle těchto zákonů ženy zaujímaly velmi význačné postavení. Irské zákony jim přiznávaly více práv a ochrany než kterýkoliv jiný západní právní systém té doby, a to v podstatě platilo až do nedávné minulosti. Ženy měly právo – a často ho také využívaly – usilovat o všechny posty a zaměstnání stejně jako muži. Mohly se stát politickými vůdkyněmi, mohly svým lidem velet v bitvách jako bojovnice, mohly se stát lékařkami, básničkami, řemeslnicemi, správními úřednicemi, právničkami a soudkyněmi. Známe mnoho jmen ženských soudkyň Fidelminy doby – kupříkladu Bríg Briugaid, Áine Inghine Iugaire a Dari. Právě Dari nebyla jen soudkyně, ale také autorkou uznávaného právního textu ze šestého století našeho letopočtu.

Ženy byly zákonem chráněny proti sexuálnímu obtěžování, proti diskriminaci a proti znásilnění. Měly stejné právo se rozvést jako muž podle spravedlivých nestranných zákonů, a mohly

po manželovi požadovat část jeho majetku jako porozvodové vyrovnání; měly právo dědit osobní majetek a právo na přidělení dávek, pokud onemocněly nebo musely jít do nemocnice. Díváme-li se na to z dnešní perspektivy, může se zdát, že brehonské zákony vytvářely téměř ideální společnost.

Fidelma šla studovat právo do bardské školy brehona Morana v Taře a po osmi letech studia získala hodnost *anruth*, což byl ve starém Irsku druhý nejvyšší stupeň udělovaný jak na bardských, tak na církevních školách. Nejvyšší hodností byl *ollamh*, což dodnes v moderní irštině znamená profesor. Fidelma se věnovala jak studiu trestního práva, *Senchus Mór*, tak občanského, *Leabhar Acaill*. Následně se tedy stala *dálaigh*, advokátkou soudního dvora.

Její hlavní úloha by se dala přirovnat k zástupci nejvyššího soudce v dnešním Skotsku, jehož úkolem je nezávisle na policii shromažďovat a posuzovat důkazy a zjišťovat, zda je třeba se nějakému případu věnovat. Podobnou roli má dnešní francouzský *juge d'instruction*, vyšetřující soudce. Občas ale Fidelma musela sama někoho zažalovat, obhajovat nebo v některých méně závažných případech i sama stanovit rozsudek, nebyl-li na místě přítomen žádný brehon.

V těch časech byla většina vzdělanců příslušníky nových křesťanských náboženských seskupení, stejně jako v předcházejících stoletích byli všichni vzdělanci a odborníci druidové. Fidelma vstoupila do křesťanského společenství v Kildare, které na konci pátého století založila svatá Brigid. Ještě před událostmi popisovanými v této knize ale Fidelma Kildare rozčarovaně opustila. Důvody toho jsou uvedeny v titulní povídce sbírky *Hemlock at Vespers* (Bolehlav o nešporách).

Zatímco v Evropě je sedmé století považováno za temný středověk, v Irsku to byla doba zlatého osvětlení. Do irských světských i církevních škol se ze všech koutů Evropy hrnuli studenti, kteří zde chtěli získat vzdělání proslulé svou výtečnou kvalitou – včetně synů mnoha anglo-saských králů. Existují záznamy o tom, že na skvělé církevní univerzitě v Durrow v té době studovali zástupci osmnácti různých národností. V téže době z Irska do celé Evropy vyráželi misionáři a misionářky, kteří obračeli evropské národy, zažívající nájezdy pohanů, na křesťanství. Zakládali kostely, kláštery a střediska vzdělanosti – na východě až v Kyjevě na Ukrajině, na severu až na Faerských ostrovech,

a na jihu až v Tarantu v jižní Itálii. Irsko v té době bylo synonymem pro vzdělanost a vědění.

Církev, které dnes říkáme keltská, byla ale v otázkách liturgie a rituálů v neustálých rozepřích s Římem. Římská církev se začala ve čtvrtém století reformovat, začala Velikonoce slavít v jiném čase a změnila i některé součásti liturgie. Keltská a východní ortodoxní církev si v těchto záležitostech ale uchovaly na Římu nezávislost. Keltská církev v Irsku ve Fidelminé době byla těmito spory velice ovlivněna, takže není možné o náboženských otázkách psát, aniž bychom se o filozofických rozporech mezi nimi zmínili.

Jednu věc ale měla keltská a římská církev v sedmém století společnou – celibát nebyl všeobecně přijímanou normou. I když už se o těchto otázkách v dřívějších knihách o Fidelmě pojednávalo, přesto některé čtenáře zarazilo, když se v knize *The Haunted Abbot* (Opat s mečem) dozvěděli, že sestra Fidelma a její společník bratr Eadulf uzavřeli podle irského práva jednu z devíti právoplatných forem manželství.

Ačkoliv v církvi byli odjakživa asketové, kteří se fyzickou lásku rozhodli změnit v oddanost k Bohu, teprve až na nikajském koncilu v roce 325 hodnostáři západní církve sňatky mezi duchovními odsoudili (ovšem ani nezakázali). Celibát nebyl všeobecně přijímán. Vznikl v Římě především na základě zvyklostí pohan-ských kněží Vesty a kněží bohyně Diany, a ty pak přejala římská kultura.

V pátém století zakázal Řím svým duchovním od hodnosti opata a biskupa, aby spali se svými ženami – z toho tedy plyne, že se stále ještě ženili – a krátce nato jim byl zakázán sňatek jako takový. Hlavním důvodem byla podle všeho starost o majetek – papež Pelagius I. (536–561 n. l.) totiž vyhlásil, že synové kněží nesmějí dědit církevní majetek. Ostatním duchovním pak z Říma doporučovali, aby se neženili, ale nebylo to oficiálně zakázáno.

Klika prosazující celibát ale v Římě získávala stále na síle a známému teologovi Petru Damianovi (1000–1072 n. l.), který si u papežského dvora vydobyl výsadní postavení a z jehož prací se dá vysoudit, že to byl misogyn, se podařilo papeže Lva IX. (1049 až 1054 n. l.) přesvědčit, aby se celibát vztahoval na veškeré duchovenstvo. Lev IX. nařídil, aby byly ženy kněží poslány do Říma jako otrokyně, kde je papež nechá „odstranit“. V roce 1139 papež Inocenc II. zkusil méně drastický přístup a požádal všechny kně-

ží, aby se rozvedli. Ale již papež Urban II. v roce 1089 rozhodl, že ženy kněží mohou být zajaty kterýmkoliv evropským feudálním pánem a prodány do otroctví. Kněží se proti tomu vzbouřili. A Římu trvalo dlouhou dobu, než se mu podařilo ustanovit všeobecný celibát. Keltská církev bojovala proti celibátu po mnoho století, než nakonec svůj boj vzdala a Římu se podřídila, zatímco kněží ve východní pravoslavné církvi v hodnosti nižší nežli opat a biskup si své právo na sňatek uchovali dodnes.

Informace o liberálním přístupu ke vztahům mezi pohlavími v keltské církvi jsou nezbytné pro správné pochopení pozadí Fidelminých příběhů.

Odsuzování „tělesného hříchu“ zůstalo keltské církvi cizí ještě dlouho poté, co se římský pohled na tuto otázku stal dogmatem. Ve Fidelmině světě přebývali v opatstvích a kláštorech zástupci obou pohlaví – oněm místům se říkalo *conhospitae* neboli dvojí domy a žili tam muži se ženami, kteří společně vychovávali své děti ve službách Kristu.

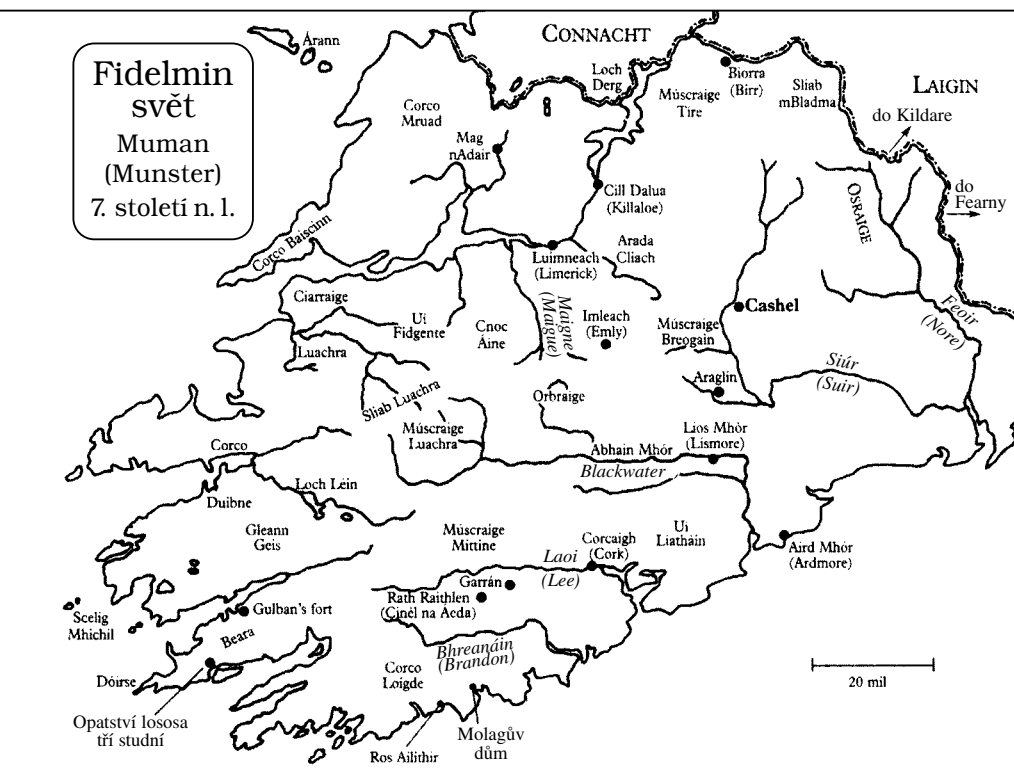
Fidelma sama začala svou dráhu v komunitě svaté Brigid v Kildare, kde právě pobývali společně muži i ženy. Když Brigid své společenství v Kildare (*Cill Dara* – dubový kostel) založila, pozvala si biskupa jménem Conláed, aby se k ní připojil. Její první zachovaný životopis, sepsaný padesát let po její smrti v roce 650 n. l., tedy za Fidelmina života, zachytil jistý mnich z Kildare jménem Cogitosis, který jasně píše, že i po její smrti to nadále byla smíšená komunita.

Také bychom měli zdůraznit, abychom si znovu uvědomili rovnost pohlaví ve starém Irsku, že v té době pracovaly jako kněží v keltské církvi i ženy. Samotná Brigid byla Patrikovým synovcem Melem vysvěcena na biskupku, a její případ nebyl ojedinělý. V šestém století v Římě dokonce sepsali protest proti tomu, aby v keltské církvi sloužily mši svatou ženy.

Narozdíl od římské církve nefungoval v irské církvi systém „zpovědníků“, v němž se věřící musejí z „hříchů“ vyzpovídat duchovním, kteří mají pak právo kajícníkům ve jméno Kristově jejich hříchy odpustit. V Irsku si místo toho každý člověk zvolil svého „duchovního přítele“ (*anam chara*), ať už z řad církve nebo nikoliv, a s ním probíral záležitosti týkající se svého citového a duchovního zdraví.

Abyste se čtenář v knize lépe orientoval, na začátku uvádíme přehled hlavních postav.

Takto vyzbrojeni se nyní můžeme směle vydat do Fidelmina světa. Události tohoto příběhu se odehrávají v roce 667 n. l. ve dnech po noci známé jako *Gelach a' bhruic*, jezevčí úplněk, což je úplněk v říjnu, o němž staří Irové věřili, že si v jeho světle jezevci suší trávu na budování svých nor.

Sestra Fidelma z Cashelu, *dálaigh* neboli advokátka soudního dvora v Irsku sedmého století

Bratr Eadulf ze Seaxmund's Ham v zemi Jižního lidu, její společník

V Cashelu

Colgú, král Mumanu, Fidelmin bratr

Ségdae, biskup imleachský, *comarb* z Ailbe

Sárait, chůva a služebná

V Rath Raithlenu

Becc, náčelník kmene Cinél na Áeda

Adag, Beccův sluha

Accobrán, následník náčelníka Becca, jeho právoplatný nástupce

Lesren, jirchář, otec Beccnat

Bébháil, matka Beccnat

Seachlann, mlynář, otec Escrach

Brocc, bratr Seachlanna

Sirin, kuchař v Rath Raithlenu, strýc Ballgel

Berrach, teta Ballgel, sestra Sirina

Goll, dřevorubec

Fínmed, jeho žena

Gabrán, syn Golla

Liag, apatykář

Gobnuid, kovář

Tómma, jirchářův pomocník

Creoda, jirchářův pomocník

Síoda, chlapec
Menma, lovec
Suanach, jeho žena

V opatství blahoslaveného Finnbarra

Opat Brogán
Bratr Solam
Bratr Dangila
Bratr Nakfa
Bratr Gambela

Bratr Túan, sluha v Molagově domě

Conrí, válečný náčelník kmene Uí Fidgente

Zdalo se, jako by obrovský bílý měsíční kotouč zakrýval celé nebe. Visel nízko nad obzorem, neúprosně jasný a chladný, a naplňoval oblohu takovou září, až se zdálo, že temnota kolem zcela zmizela. Připadal si před ním tak zřetelný, téměř nahý – stál a třásl se v jeho nesmlouvavé ledové záři. Do mysli mu zalé- tla vzdálená myšlenka, že je to dosti zvláštní, že navzdory chla- du, který vnímá jeho tělo, má hlavu v jednom ohni, dlaně se mu potí a rychle a mělce dýchá. Cítil téměř sexuální vzrušení. Srdce mu rozrušeně bušilo. Chřípí mu plnila směs nočních pachů. Natáhl ruce po tom obrovském mlhavém bílém disku a propnul konečky prstů, jako by chtěl měsíc strhnout z nebe; trochu se naklonil dopředu a svaly na zádech a ramenou se mu při tom pohybu zavlnily.

Maličko ohrnul rty, takže odhalil zuby, a téměř v té rozrušené grimase zavrčel. Pocítil rozkoš nad vědomím, že je svým druhům nadřazen. On sám, jediný mezi všemi lidmi, se odváží vyslovit zakázané posvátné jméno lunny, neboť jí byl osvěcen, vlastní její tajnou moudrost. Jen on sám si dovolí vyslovit její jméno, za- tímco jeho druhové ji nazývají tisíci opisnými výrazy a přídomky, protože mají hrůzu předstoupit před nemilosrdnou bohyni noci a pojmenovat její skutečnou posvátnou podstatu. S obavami o ní mluvili jako o „jasu“, „záři“ nebo „místu, kde je veškerá moud- rost“, a když námořníci nastupovali na loď, věřili, že na sebe při- volají neštěstí, když jí řeknou jinak než „královna noci“. Ale on znal její skutečné jméno a jen on si dovolil je vyslovit.

Jen on měl výsadu pronést její jméno – a to bylo odznakem jeho moci, důkazem síly. Bůh nové víry neodhalil své pravé jméno ani svému milovanému Mojžišovi. Neříkali snad kněží nové víry, že

když se Mojžíš zeptal po jménu oné božské bytosti, která k němu promlouvala, Bůh odpověděl: „Jsem, kdo jsem“. Není snad pravda, že všichni bohové si přáli zachovat nezávislost a oprostit se od veškerých snah o ovládnutí tím, že zatajili své jméno? Jména a pojmenovávání znamenala moc. A on tu moc měl. A teď ji i cítil.

Znovu po měsíci natáhl ruce a roztáhl prsty, jako by chtěl poladit jeho přísnou zakaboněnou tvář.

Zase cítil to rozrušení, zvláštní pulzování *sreang na imleacáin*, pupeční šňůry, která ho s tím zářícím kruhem spojovala a žádala si jeho služby a naprostou poslušnost – oplátkou za to ale zase on vládl svým soukmenovcům v záři jeho paprsků.

Věděl, že opět nadešla chvíle, kdy bude musel luně vyplnit vše, oč ho požádá. Tomu nutkání již nešlo déle odolávat.

Otočil se na mýtině a zvláštními plavnými skoky zmizel v lese. Věděl, kam míří, i když si to v mysli nijak nepřipravoval. Pohyboval se lehce a intuitivně jako nějaké zvíře, rychle se přesouval po tmavé lesní pěšině. Zábrany na cestě překonával bez těžkostí a navzdory rychlosti, jakou se pohyboval, dýchal úplně zlehka. Hlavní cesta už byla nedaleko. Stromy začaly řídnout a na kopci po pravé straně už viděl tmavé obrysy tvrze náčelníka kmene. Při tom pohledu se zastavil. Zadíval se na odlesky luceren, které označovaly vchod do pevnosti. Věděl, že ve stínu za lampami budou nejméně dva vojáci na stráž. Ale to mu starost nedělalo. Neměl v úmyslu se k tvrzi přiblížit víc, než od ní byl nyní. O to mu nešlo.

V měsíčním světle bylo vidět, že cesta, která vedla podél hranice lesa a klikatila se dál až nahoru k pevnosti, je liduprázdná. Pohlédl na kotouč nad sebou a rty se mu na okamžik zúžily do tenké odhodlané čárky.

Nebylo už pozdě? Nezmeškal snad ten okamžik? Jistě ne. Nutkání, které ho sem přivedlo, ho zároveň ujišťovalo, že vše bude v pořádku. To jemu je vlastní ono poznání. To on je vševědoucí.

U brány do pevnosti se něco pohnulo. Noční ticho narušilo skřipění pantů. Bylo slyšet, jak někdo promluvil – nějaký hluboký mužský hlas protáhle zavolal: „Dobře dojde, Ballgel!“ Odpověděl mu něžný, veselý ženský hlas. Potom slyšel, jak se vrata se skřipěním opět zavírají.

Od tvrze se odlepila stínová postava a začala se blížit ke stromům.

S úlevou vydechl. Přišel včas. Štíhlá ženská postava, která nesla na jednom předloktí koš, už se nyní ukázala zcela zřetelně, když vyšla ze stínu, který vrhaly zdi pevnosti. Kráčela sebevědomě a mladistvě.

Jen se pro sebe usmál a stáhl se kousek zpět pod příkrov stromů. Cítil, jak mu opět začíná bušit srdce, potíci se dlaně ho začaly svědit. Mimoděk si rukama přejížděl nahoru dolů po stehnech, aby svědění zastavil.

Postava se blížila; kráčela rychle a bezstarostně. Teď už dívka došla až skoro k němu; trochu se pohnul a podrost u nohou mu slabě zašustil.

Okamžitě se zarazila a otočila jeho směrem.

„Kdo je tam?“ zeptala se, očima probodávala temnotu před sebou a v hlase neměla ani stopu po strachu.

Na chvíličku zaváhal a rychle zapátral pohledem kolem sebe, aby se ujistil, že jsou opravdu sami, a pak vykročil do měsíčního světla. Poznala ho a viditelně se jí ulevilo.

„Ach, to jsi ty! Co tu děláš?“

Odkášlal si – v ústech měl docela sucho – a přinutil se k úsměvu. Snažil se, aby jeho hlas vyzněl co nejvřeleji a nej přátelštěji. „Zrovna jsem byl na cestě domů, Ballgel. A pak se mi zdálo, že jsem tě zahlédl, jak jdeš od pevnosti. Není už nějak pozdě, abys teď šla domů?“

Dívka se narážce na pozdní hodinu jen zasmála. „Becc měl dnes večer mnoho hostů. Musela jsem tam zůstat, abych strýci pomohla v kuchyni. Byla tam spousta úklidu. Vždyť sám víš, jak to vypadá, když si náčelník pozve hosty, pokaždé je to stejné. Časťo tam musím zůstat takhle dlouho. Myslela jsem, že to víš.“

Mimoděk kývl. Skutečně to věděl. A také na to spoléhal. „Tak já půjdu s tebou.“

„Jak je libo,“ odpověděla. „Já jdu rovnou domů. Jsem na nohou od časného rána.“

Otočila se a vykročila dál stejnou cestou. Věděla, že jeho dům leží stejným směrem jako její, a nepřekvapilo ji, že jí nabídl doprovod. Srovnal s ní krok.

Teď už se usmíval. Byl to tajemný, vítězoslavný úsměv, ale v šeru na cestě si jeho prohnaného výrazu nevšimla.

„Jestli se chceš domů dostat rychle, kratší cesta vede přes les po hřebenu kopce. Zkrátíš si to o dobrou čtvrt hodinu, než kdybys celý kopec zbytečně obcházela.“

„Přes Kančí mlází v tuhle noční dobu?“ Znovu se zasmála. „A co všichni ti vlci a kdovíjaká další havěť, co tam je všude po cestě? A tys snad zapomněl, co se tam v lese na kopci stalo?“

Na okamžik se zastavil a roztáhl ruce, jako by zaháněl všechny nebezpečnosti.

„Vždyť jsem tu přece já, abych tě ochránil, ne?“ zeptal se. „Žádné zvíře nebo člověk si netroufne zaútočit na dva dospělé lidi. No tak. Já také spěchám domů, a mám před sebou ještě delší cestu než ty. A tahle pěšina nám ušetří celých patnáct minut. To za to přece stojí, nemyslíš?“

Divka zaváhala, ale jeho přemlouvání na ni chtě nechtě zapůsobilo.

„Na té cestě přes kopec je hrozná tma,“ namítla, ale už jen zpola přesvědčivě.

„Cože? Tma? Vždyť měsíc je v úplňku, bude tam tolik světla, že na dvacet kroků před sebou uvidíme, jak se pod keři proplétá jezevec. Tak se nenech prosit. Se mnou se přece nemusíš ničeho bát.“

Zarazila se, ale tentokrát už jenom na chvíli, a potom pomalu přikývla na souhlas. „Tak tedy dobrá. Ale hodně si pospíšme.“

Vykročila před ním a on na okamžik pozvedl tvář k obrovskému bílému kotouči luny, visícímu nad ním, a ve vytržení zavřel oči; mrtvolně bleďá kůže jeho obličeje se vykoupala ve studeném bílém světle.

„No tak pojď už přece,“ slyšel, jak ho netrpělivě volá. „Na co čekáš?“

„Už běžím,“ odpověděl chvatně. Srdce mu tak bušilo, že měl pocit, jako by to přehlušovalo všechny ostatní zvuky. Cítil, jak mu po čele a kolem očí stékají stružky potu. Zvedl ruku, aby si pot otřel. A potom už vyrazil pomalými jistými kroky za jejím stínem, který mu na okamžik zmizel na cestě vedoucí do měsícem zalitého lesa.

„Beccu, můj pane, pojď rychle!“

Becc, náčelník kmene Cinél na Áeda, popuzeně vzhlédl, když k němu do ložnice vpadl jeho sluha Adag a neměl ani dost slušnosti, aby nejprve zaklepal. Bylo to neodpustitelné provinění proti společenským mravům a Becc zrovna otevíral ústa, aby sluhu pokáral, ale ten hned pokračoval.

„K bráně právě dorazil bratr Solam z opatství. Opatství je v obležení,“ vyhrkl ten kulaťoučký plešatící muž. „Opat Brogán tě žádá, abys mu co nejrychleji přišel na pomoc.“

Becc včera ponocoval a hojně jedl i pil se svými hosty. Hlava ho bolela a v ústech měl sucho. Trochu zamružel a natáhl se po džbánu, který měl postavený u postele. Zvedl ho a napil se přímo z něj. Tvář se mu ošklivostí zkrivila, jak mu zvětralé víno stékalo do žaludku. Sluha ho sledoval s výrazem nesouhlasu.

„Vino se sladce pije, ale hořce platí,“ poznamenal Becc jakoby na svou obranu a oťrel si ústa hřbetem ruky.

Adag se zadíval kamsi za náčelníkovo rameno a ctnostně odrecitoval: „Kdo pije čistou vodu, stěží se opije.“

Becc si ho kysele změřil a otevřel ústa, ale pak je zase zavřel. Na mysl mu přišlo mimoděk jiné rčení. Ať jsi střízliv nebo ne, své myšlenky nech si pro sebe.

Vstal a začal se chvatně oblékat; svého nespokojeného sluhu si vůbec nevšímal. Za okamžik už si připínal meč.

V pokoji za ložnici už na něho netrpělivě čekal vylekaný bratr z opatství. Byl mladý a měl světlé vlasy.

„Bratře Solame,“ pozdravil ho Becc, „co že mi to neseš za zprávy?“

„Opatství bylo přepadeno, můj pane. Náš opat tě žádá –“

Becc netrpělivě mávl rukou, aby přerušil proud jeho slov; mladík ztichl.

„Opatství že bylo přepadeno? A kdo ho přepadl?“ zeptal se rázně.

„Vesničané, můj pane. A navíc se našlo další tělo, tělo mladé dívky jménem Ballgel – našli ji v lese dnes ráno...“

Náčelníkovy oči se hrůzou rozšířily. „Ballgel? Ale ta přece pracuje u mě v kuchyni. Byla tu včera až dlouho do noci, protože jsem měl hosty...“ Rychle se otočil ke sluhovi, který mezitím přišel za ním. „Adagu, v kolik hodin včera Ballgel opustila pevnost?“

„Chvilku po půlnoci, pane. Byl jsem zrovna u brány, když odcházela. Šla sama.“

Becc se otočil k bratru Solamovi. „Je to jisté, že ta mrtvá je skutečně Ballgel?“

„Je to jisté. Vesničané jsou nesmírně rozezlení. Je to již třetí mladá dívka, která byla za poslední tři měsíce zabita. K opatství vyrazil dav a lidé po opatovi žádají, aby jim vydal tři cizí řeholníky,

kteří jsou u nás na návštěvě. Opat to ale odmítá a oni jsou teď rozzuření, vztekli a dělají hrozný povyk. Vyhrožují, že napadnou bratry a opatství podpálí, jestli jim cizinci nebudou vydáni.“

„A proč zrovna ti cizinci? Mají snad vesničané důkaz, že právě oni Ballgel zabili?“

Bratr Solam rychle zavrtěl hlavou. „Vesničané mají jednoduše jen strach a jsou podezřívaví. Ale to je nečiní o nic méně nebezpečnými.“

„Už jsem zburcoval strážce, můj pane,“ vpadl jim do řeči Adag. „Myslím, že koně už budou osedlaní.“

„Vyražme tedy k opatství!“ rozkázal Becc rozhodným hlasem, otočil se a jako první vyrazil na dvůr. „Bratr Solam může jet s jedním z našich válečníků.“

Opatství blahoslaveného Finnbarra leželo jen kousek cesty od nich – byl to shluk dřevěných stavení postavených na břehu řeky Tuath. Opatství bylo obeháno palisádou, která měla zastavit vlky a další noční dravce. U dřevěných vrat, které by těžko odolaly byť jen jedinému rozzlobenému člověku, se shromáždilo asi čtyřicet nebo padesát mužů a žen. Čelem k nim stál křehce vyhlížející starší duchovní se stříbrnými vlasy. Podle šatstva se dalo soudit, že patří ve společenství k vysokým hodnostářům. Po boku mu stáli dva mladí nejisté vypadající bratři.

Starý muž měl zvednuté ruce, jako by chtěl lidi před sebou utišit. Jeho slova ale zanikala v křiku a běsnění davu.

„Vydejte nám cizince! My si to s nimi vyřídíme!“

V čele davu stál podsaditý vesničan s uhlově černým vousem a rozzlobeným výrazem. V mohutné tlapě držel tlustý klacek. Okolostojící lidé hlasitě přizvukovali jeho útočným slovům.

„Toto je dům Páně!“ Slabý řezavý hlas starce se ozval, když halas na okamžik utichl. „Nechť se nikdo neopovazuje vstoupit do domu Páně s násilnými úmysly. Vraťte se do svých domovů.“

Na ta slova se ozvalo nespokojené zamručení přítomných. Někdo vzadu v davu hodil opatovým směrem malý kámen. Přeletěl lidem nad hlavami a neškodně dopadl na zeď vzadu. Poselství to ale bylo výmluvné.

„Ve jménu Páně tě, Broccu, žádám, abys ty lidi odsud odvedl, než dojde k nějakému neštěstí.“ Stařec se obrátil přímo na podsaditého vůdce. Stáli téměř tváří v tvář, takže kromě nich opatovu žádost zřejmě nikdo neslyšel.

„Ale k neštěstí už došlo, opate Brogáne,“ odpověděl muž tak hlasitě, jak jen mohl, aby i všichni kolem slyšeli, o čem se mluví. „A dojde k dalšímu, pokud nám odmítneš vydat cizince, abychom mohli učinit spravedlnosti zadost.“

„Chceš říct vydat je vaši pomstychtivosti. Naši hosté kráčejí ve stínu Boha. Chrání je nejen prastarý zákon pohostinnosti, ale také posvátný zákon tohoto svatostánku.“

„Tak vy budete chránit vrahy našich dětí?“

„A kde máte proti nim důkazy?“

„Důkazem jsou znetvořená těla našich dcer!“ vykřikl Brocc tak hlasitě, aby ho slyšeli úplně všichni.

Jeho slova provázela hlasitá podpora.

„Žádný důkaz nemáte,“ opáčil jeden z mladých bratrů víry po opatově pravici. Narozdíl od starce byl jeho hlas jasný, silný a průrazný. „Přišli jste sem jen proto, že ti tři bratři jsou v naší zemi cizinci, jiný důvod nemáte. Máte z nich strach jen proto, že jsou odjinud.“

Ze zadu z davu vylétl další kámen. Tentokrát ale trefil mladého bratra přímo do čela; z rány mu okamžitě vytryskla krev a mladík zavrával o krok, dva zpátky. Dav výhružně zavrčel jako nějaké zvíře – bylo zřejmé, že krveprolití je jim po chuti.

„Pokud nechceš, aby tě potkal stejný osud jako ty cizince, opate Brogáne,“ začal ho Brocc zastrašovat, „tak nám je vydáš.“

„Ty si troufáš vyhrožovat opatovi?“ vykřikl druhý bratr nevěřícně. „Již jsi pozvedl ruku proti bratrům tohoto společenství, za což tě dozajista stihne boží trest. Ale vyhrožovat –“

„Dost bylo slov!“ vykřikl Brocc a výhružně zdvihl klacek, který držel v ruce.

A právě v tu chvíli se na koních objevili náčelník Becc, jeho sluha Adag a čtyři bojovníci. V sedle se protlačili davem. Při pohledu na svého náčelníka a jeho ozbrojený doprovod se lidé se zaskočeným výrazem rozestoupili.

Bratr Solam, který přijel s jedním z bojovníků, sklouzl z koně a rychle doběhl k opatovi, postavil se před něj, jako by ho chtěl chránit, a teprve potom se otočil k davu. Lidé náhle v těchto nových okolnostech nejistě ztichli. Brocc se ale nemínil vzdát převahy, kterou mezitím získal.

„Tak co, pane Beccu,“ zvolal posměšně, „přišel jsi vykonat spravedlnost na těch vrazilích, nebo se snad chceš připojit k těm,

kteří se je snaží chránit?“ Švihem zvedl ruku a vyčítavě ukázal na opata. „Opat odmítá vydat vrahy spravedlnosti.“

„Přišel jsem, abych vám řekl, že toto je proti zákonu,“ vzkřikl Becc hlasitě. „Rozejděte se do svých domovů!“

Brocc se rozkročil, jednu ruku si založil v bok, druhou pak zlehka třímal klacek. Musel bránit svou pověst siláka, a tak v jeho postoji byl více než jen náznak troufalosti a drzosti.

„Takže i ty máš v úmyslu chránit vrahy, pane Beccu?“ zvolal Brocc téměř triumfálně.

„Jsem tvůj náčelník, a ty mě budeš poslouchat,“ sekl po něm Becc vztekle. „Znovu opakuji – rozejděte se do svých domovů, pokud nechcete vyvolat mou nelibost.“

Dav začal nejistě mručet a několik lidí se s bledými zakaboněnými tvářemi obrátilo k domovu.

„Zůstaňte, kde jste!“ vzkřikl Brocc. Sám vytrval ve svém vzdorném postoji. Jeho ostrý hlas zastavil všechny v davu, kteří už ztráceli odvalu. Sebejistě se obrátil zpět k náčelníkovi. „Nepokoušej se nás zastrašit, pane Beccu. My spravedlnosti dosáhneme.“

Beccovi vzteky zrudla tvář.

„Ty nehleďš spravedlnost, Broccu,“ promluvil ostře. „Ty toužíš jen po krveprolití bez spravedlivého důvodu, a jediným tvým důkazem jsou předsudky vůči cizincům.“ Znovu pozvedl hlas a promluvil k celému davu: „Ještě jednou vás žádám, abyste se vrátili do svých domovů. Svým chováním porušujete *cáin chiréib* – zákon o výtržnostech. Pokud svého počínání nezaneháte, následky budou vážné. Rozumíte tomu?“

A slabší povahy se opět začaly obracet k domovu a smířovaly se s nevyhnutelným, ale Brocc opět pozvedl ruku, aby je zarazil.

„Já jsem *céile*, svobodný příslušník našeho klanu. Obdělávám řádně půdu, platím daně na chod našeho společenství a jsem první, kdo se v dobách války a nebezpečí hlásí se zbraní v ruce do služby našemu náčelníkovi. Mám hlas v klanovém shromáždění, a i když nejsem *derbfhine* z vaší rodiny, z té tlupy tvých příbuzných, kteří tě zvolili za náčelníka, můj hlas by měl být a bude vyslyšen.“

Becc, který seděl uvolněně v sedle, byl zdánlivě i nadále klidný, jen oči se mu mírně zúžily.

„Však já tě slyším, Broccu,“ odpověděl Becc tiše. Jen lidé, kteří ho znali velmi dobře, postřehli v jeho hlase stopu nebezpečí.

Ale Brocc ho natolik dobře neznal. Otočil se k davu a promluvil ke svým stoupencům.

„V našem společenství jsme měli vícero úmrtí. Několik mladých dívek zemřelo hroznou násilnou smrtí. Minulou noc byla cestou domů zavražděna Ballgel, má vlastní sestřenice, která pracovala v kuchyni v pevnosti našeho náčelníka. Je to už třetí mladá dívka, kterou zavraždili v noci plného měsíce. A co Escrach, jediné dítě mého bratra – i tu potkal minulý úplněk tentýž hrozný osud! A kdy tyto ohavné vraždy začaly? Začaly přesně v době, kdy opat Brogán nabídl pohostinství třem temným cizincům. Jsou černí, a černé jsou i jejich činy. Domůžeme se spravedlnosti. Ať před nás předstoupí a čelí zaslouženému trestu.“

Ozvalo se souhlasné mručení, i když vzhledem k přítomnosti ozbrojených bojovníků bylo o poznání tišší než předtím. Bylo nicméně zřejmé, že Brocc má mezi místními silnou podporu.

Becc se v sedle trošku předklonil. „A kde máš důkazy, Broccu?“ zeptal se naoko klidně, téměř přátelským tónem.

„Důkazy jsme předložili tvému brehonovi Aolúovi,“ odpověděl Brocc.

„A ten dospěl k závěru, že to žádné důkazy nejsou.“

„A teď už je ten starý šašek po smrti. Přiveď mi nového brehona, a já mu své důkazy opět předložím.“

„Aolú ti řekl, že žádné důkazy nemáš. Jaká nová zjištění ohledně cizinců tedy chceš nyní novému brehonovi předložit? Podle zákonů naší země jsou při takovémto nařčení důkazy vyžadovány.“

Brocc se drsně uchechtl. „Samotné jejich vzezření je usvědčuje ze zločinu!“

I když se hlasy podporující Brocca začaly ozývat stále silněji, náčelník se pohodlně usadil zpět do sedla a zachmuřeně se usmál.

„Tak ty tedy žádné důkazy, kromě vlastních předsudků, nemáš?“ pronesl opovržlivě. „Je to, jak jsem řekl. Netoužíš po spravedlnosti – chceš zkrátka jen někoho obětovat kvůli svým předsudkům. Znovu ti opakuji, Broccu, tobě a všem, kteří stojí před touto branou – padá na vás stín *cáin chiréib*. Je to podruhé, co pronáším toto varování. Nechci je vyslovovat potřetí.“

Ale Brocc se nedal odradit. Ani se nepohnul a jen umíněně zavrtěl hlavou.

„My se zastrašit nedáme a od našeho úmyslu nás nic neodvrátí. Chystáme se vniknout do opatství a zmocnit se cizinců, a nikdo nám v tom nezabrání – ani řeholníci a ani ty, Broccu, se svými bojovníky, pokud nám nepůjdete z cesty.“

Zvedl klacek do výhružného gesta a položil si jej na hrud'. Otočil se k davu a zvolal: „Pojďte za mnou, já vám pomohu ke spravedlnosti!“

Nikdo se nepohnul. Všichni se dívali za Brocca do míst, kde na koních seděli Becc a jeho válečníci. Když se Brocc otočil za sebe, uviděl, že Becc se mezitím chopil luku, na tětivu připravil šíp, a tím teď na něho mířil. Brocc ale nebyl žádný zbabělec. V první chvíli překvapeně zamrkal, ale pak se vzdorně ušklíbl.

„Mě nemůžeš jen tak zastřelit, Beccu. Jsem *céile*, svobodný příslušník kmene.“

Becc luk o kousek pozvedl a přiložil si tětivu s připraveným šípem k oku, aby mohl lépe zacílit. Luk už byl nyní zcela napjatý.

„Potřetí tě, Broccu, varuji, že na tebe padá stín *cáin chireíb*. Potřetí a naposledy tě vyzývám, aby ses vrátil domů, a nic se ti nestane. Pokud ale zůstaneš, poneseš následky za porušení našich zákonů.“

„Ať shniješ v hrobě! Nebudeš přece zabíjet vlastní lidi, Beccu,“ utrousil jízlivě Brocc. „Přece nás nezabiješ jen proto, abys chránil nějaké cizince!“ Pozvedl klacek a zavolal do davu: „Pojďte za mnou! Konečně vykonáme sprave–“

Slovo ale už nedokončil – místo toho se ozval bolestivý výkřik.

Becc vypustil šíp, a ten se zabodl Broccovi do stehna. Postřelený muž zůstal chvíli stát s očima široce vytřeštěnými a s užaslým výrazem ve tváři. Pak se ale zhroutil, padl na zem, zmítal se a úpěl v bolestech. Nikdo jiný se nepohnul. Nikdo nepromluvil.

Becc se na něho rozzlobeně zadíval. „Třikrát jsem tě varoval. Tak, a teď všichni domů!“ Mluvil velice příkře.

Dav sice tiše reptal, ale čile se rozprchl. Během okamžiku před bránou nezůstal z hrozivého davu nikdo kromě zhroucené postavy postřeleného Brocca.

Becc se svezl z koně, když vtom už k němu chvatně vykročil opat Brogán.

„Díky Bohu, žes dorazil tak záhy, můj pane. Měl jsem vážné obavy, že ti lidé opatství vyplení.“

Becc se otočil ke svému sluhovi Adagovi, který také zrovna sedal z koně. „Odvez Brocca do *tuaithe*, ať mu tam ránu ošetří. Šíp pronikl jen do masa – je to bolestivé, ale bude to bez následků. Dohlédni na to, aby tam setrval až do doby, než bude pro porušení zákona předveden před brehona.“

Forus tuaithe znamenalo doslova „oblastní dům“ – byla to jakási klanová nemocnice. Každé území mělo vlastní nemocnici, a ta byla buď světská, pod přímou správou brehonů, nebo šlo o klášterní charitativní zařízení, které spravoval a řídil místní opat.

Adag vytáhl Brocca na nohy a nijak opatrně si při tom nepočínal. Podsaditý muž zaúpěl a chytil se ho, aby znovu neupadl. Z rány mu prýštila krev.

„Ať tě stihne nejhorší utrpení,“ zavyl Brocc a šlehl nenávidným pohledem po Beccovi. „Ať zemřeš s úpěním a v bolestech!“

Becc se do stažené tváře svého soka usmál. „Tvé kletby mi neublíží, Broccu. A když ta zlá slova pronášíš, pamatuj, že se říká, že listoví padá vždy pod rodný strom.“

Podíval se po Adagovi a nepatrně pokývl. Sluha pak začal raněného muže dosti neurvale vléct pryč.

„Pro případ, že to pořekadlo neznáš, Broccu,“ začal mu sluha Adag šeptem vesele vysvětlovat, „znamená to, že když vyslovíš kletbu a člověku, na kterého jsi ji mířil, se nic nestane, obrátí se pak proti tobě samému. Být sebou, předstoupil bych před opata jako kajcíník, aby ti kletba neublížila.“

Becc, který zůstal stát za nimi, mezitím zamířil zpět ke starému opatovi.

„Je to těžká věc, opate Brogáne,“ prohlásil náčelník, zatímco povoloval luk a zavěšoval si jej na sedlo.

Starý duchovní přikývl. „Ano, ano – lidé jsou bohužel velice vystrašení. Kdyby to nebyl Brocc, jistě by se objevil někdo jiný, kdo by se pokusil jejich strach namířit špatným směrem. Tři mladé dívky byly brutálně zavražděny, a všechny při úplňku.“ Otřásl se, pokřížoval a zamumlal: „*Absit omen!*“

„A co ti cizinci – kde říkají, že včera v noci byli?“

„Všichni do jednoho přísahají, že se z opatství ani na okamžik nevzdálili, a já si v této záležitosti skutečně nevím rady. Mám jim říct, že musejí z našeho společenství odejít? Že už jim nadále nemohu poskytovat útočiště a pohostinství?“

Becc rychle zavrtěl hlavou. „Pokud nejsou vinni, byla by to velká nespravedlnost a my bychom se museli zodpovídat z velkého hříchu, jakým porušení zákona pohostinnosti je. A pokud vinni jsou, bylo by stejně tak nesprávné je nechat odejít, protože by unikli bez soudu a možná by zločiny mohli páchat nadále někde jinde.“

„Co tedy máme dělat?“ otázal se opat. „Nevidím žádné východisko.“

Becc zůstal stát a drbal se na bradě, jako by byl pohroužen hluboko v myšlenkách. Ve skutečnosti se touto otázkou zabýval už od okamžiku, kdy mu před nějakou chvílí bratr Solam onu zprávu přinesl, a tak už měl řešení v hlavě. Ale Becc si rozhodně nepřál, aby si o něm lidé mysleli, že činí rozhodnutí nazdařbůh. Aolú byl brehonem kmene Cinél na Áeda již čtyřicet let, když ho před třemi týdny přepadla choroba a on zemřel. Becc přemítal, jak by mohl starého soudce nahradit. V kmene Cinél na Áeda měli několik pomocných soudců, ale žádný z nich neměl takové postavení a autoritu, aby mohl po Aolúovi zasednout na místě vrchního soudce celého klanu.

„Mám za to, že bychom měli požádat o službu nějakého brehona mimo naše území. Naši brehonové, ač jsou to přímí a řádní soudci, dle mého nemají dostatečný vliv a sílu, aby dokázali utišit paniku, která se mezi vesničany rozmáhá.“

Opat pomalu přikývl. „Souhlasím s tebou, můj pane. Nejprve musíme zaplašit obavy lidí, a poté musíme zjistit, kdo za těmi nesmyslnými vraždami stojí.“

Becc se zakabonil.

„Pro vraha má každá vražda nějaký smysl,“ opáčil. „V každém případě ale musíme najít nějakého brehona, který by se těšil všeobecné vážnosti.“

„Ale kde chceš takového brehona nalézt, můj pane Beccu?“ otázal se opat pochybovačně.

„Vyberu jednoho z mužů ve své družině a společně vyrazíme na královský dvůr v Cashelu. Král Colgú nám v této otázce jistě dobře poradí – v naší zemi není nikdo, kdo by se těšil větší vážnosti.“

„Do Cashelu?“ Opat Brogán překvapeně vykulil oči. „To by ale znamenalo, že na cestě strávíš několik dní. Do Cashelu je od nás dlouhá cesta.“

„Ničeho se neobávej. Zanechám tu svého následníka Accobrána, který po dobu mé nepřítomnosti převezme velení a bude mít jasné rozkazy, jak vás a cizince chránit.“ Accobrán byl následník, neboli právoplatný dědic náčelníka kmene Cinél na Áeda necelý rok. Byl to mladý bojovník, který svou odvahu prokázal v nedávných bitvách s bouřícími se příslušníky kmene Uí Fidgente. Becc se samolibě usmál. „Pochybuji, že se někdo pokusí opatství opět napadnout, až se lidé dozví, jak jsem se vypořádal s Broccem. Všichni si to dvakrát rozmyslí, opět se bouřit, až uvidí, jaké následky jejich neposlušnost má.“

„V tom máš dozajista pravdu,“ přitakal opat. „Ale já myslel i na případné nebezpečí, které hrozí dalším našim mladým ženám.“

Becc si chvíli zamyšleně probíral plnovous. „Mám za to, že tato obava je pro tuto chvíli planá, opate.“

Stařec se zamračil. „Tomu nerozumím.“

„Všechny ty tři dívky byly zavražděny při úplňku. Zemřely příšernou rituální smrtí. Do dalšího úplňku nám nyní chybí celý měsíc. Naše mladé ženy by až do té doby měly být v bezpečí.“

Opat se zatvářil velice vážně. Becc vyslovil přesně to, z čeho měl opat obavu a co se snažil zaplašit z mysli od chvíle, kdy se dozvěděl o druhé vraždě – a po třetí vraždě se ta myšlenka objevila znovu, a o to neodbytněji.

„Při úplňku,“ vzdychl. „Takže, Beccu, souhlasíš, že se jedná o dílo nějakého šilence ... někoho, kdo svůj vražedný rituál potřebuje spáchat při světle plného měsíce?“

„To je zřejmé, opate Brogáne. Dnes odpoledne vyrazím do Cashelu a pokusím se odtamtud přivést nějakého zkušeného a váženého brehona. A podle všeho máme čas až do příštího úplňku, než na nás zlo opět zaútočí.“

Eadulf vešel do komnaty, v níž byla v křesle před krbem uvelebená sestra Fidelma. V podvečerním vzduchu byl cítit podzimní chlad, který pronikal silnými šedými kamennými zdmi místností paláce v Cashelu a který nezadržely ani vlněné čalouny na stěnách a koberce na kamenné podlaze, jež měly pokojům dodávat teplo. Eadulfovi se v zakaboněné tváři zračila zlost a těžké dubové dveře za sebou nezavřel zrovna šetrně.

Fidelma vzhlédla od rozečtené knihy a nespokojeně se zamračila. Byla to malá cestovní knížka, které se říkalo *tiag liubhair* a která byla určena k tomu, aby se nosila při poutních cestách či při misiích do vzdálených zemí. Fidelma si ráda četla u ohně a tyto malé knížечky se daly snadno držet jednou rukou – k tomuto účelu byly přímo ideální.

„Pst! Vzbudíš Alchúa,“ promluvila káravě. „Zrovna konečně usnul.“

Eadulf se zamračil ještě víc, když vykročil přes místnost ke krbu.

„Děje se něco?“ zeptala se Fidelma a snažila se potlačit zívnutí, které ji náhle přepadlo; knížku odložila. Už viděla, že Eadulf je rozzlobený.

„Zrovna jsem potkal toho starého otravu – biskupa Petrána,“ prohlásil Eadulf dopáleně a zprudka se posadil do křesla naproti Fidelmě. „Začal mi kázat o tom, jaké všechny možné přednosti má celibát.“

Fidelma se unaveně usmála. „To je přece celý on, ne? Biskup Petrán je hlavní zastávce myšlenky, že všichni příslušníci duchovního stavu by měli žít v celibátu. Má za to, že celibát představuje nejvyšší vítězství křesťanství nad zlem pozemského života.“

Eadulf se zatvářil mrzutě.

„Takovéto vítězství by znamenalo, že po několika málo generacích by lidstvo zmizelo z povrchu zemského.“

„Ale proč ses do hovoru se starým Petránem vůbec pouštěl?“ zeptala se ho Fidelma. „Každý přece ví, že nesnáší ženy a že to je nejspíš i důvodem jeho vlastního celibátu. Na něho by se ostatně žádná žena nikdy ani nepodívala,“ dodala dost nemilosrdně.

„Nesouhlasí s naší svatbou, Fidelmo.“

„To je jeho osobní názor. Chvála Bohu, že neexistuje žádný zákon, který by duchovním celibát přikazoval... a to dokonce ani těm, kteří, jako sám Petrán, vyznávají poslušnost pravidlům a myšlenkám, které nyní vládou v Římě. Mezi zastánci nové víry se objevují některé skupiny, jež tvrdí, že ti, kdož slouží Kristu a milují jej, nemohou zároveň milovat i obyčejnou lidskou bytost. Takoví ale sešli na scestí. Pokud by existovaly zákony, které by nám zakazovaly projevovat přirozené city, svět by byl mnohem, mnohem chudší.“

Eadulf stáhl zarputile tvář. „Biskup Petrán říká, že Pavel z Tarsu vyžadoval, aby jeho stoupenci žili v celibátu.“

Fidelma pohrdlivě odfrkla. „Pak jsi mu měl ocitovat Pavlův list Timoteovi – ‚V posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami, jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí. Zakazují lidem ženit se a jíst pokrmy, které Bůh stvořil, aby je s děkováním požívali ti, kdo věří a kdo poznali pravdu. Neboť všechno, co Bůh stvořil, je dobré a nemá se zavrhouvat nic, co se přijímá s důvěrou. Vždyť je to posvěceno Božím slovem a modlitbou.‘ Zeptej se Petrána, zda popírá, že Bůh stvořil muže a ženu a že si vysoce považuje svátosti manželské.“

„Řekl bych, že Petrán neměl chuť probírat se mnou tuto záležitost dopodrobna.“

Fidelma se na židli zlehka protáhla. „Mám dojem, že Petrán neschvaluje i mnohé z toho, co děláme my z Éireannu – několik let přece pobýval ve franckém klášteře, kde se kázal a praktikoval celibát. Jediní čistí mužové a ženy jsou ti, kteří mezi svými soukmenovci nedokáží nalézt lásku, a tak se zahalí do roucha čistoty a předstírají, že milují pouze nedotknutelné a lidem z masa a kostí se vyhýbají. Ale pokud jsou lidé donuceni potlačit cit lásky k jinému člověku, dozajista pak nemohou nalézt lásku ani k ničemu jinému, Boha nevyjímaje. Každopádně by nám nemělo

vadit, co si Petrán myslí, protože by měl zanedlouho vyrazit na pouť do města Luccy severně od Říma, kde byl před zhruba sto lety biskupem blahoslavený Fridian z Éireannu.“

Eadulf se cítil rozpolcený mezi obdivem k Fidelminým filozofickým závěrům a pocitem nedostatečnosti. Přál si mít také takovou paměť, aby dokázal citovat celé pasáže z Pisma svatého, jako to dokázala Fidelma. Učenci z Éireannu se už celá staletí zdokonalovali v umění citací dlouhých učených statí. Fidelma mu jednou řekla, že v časech před příchodem nové víry do jejich země existovala tradice, podle níž se žádné filozofické poznatky nezapisovaly. A muži a ženy někdy strávili až dvacet let tím, že se staré sbírky zákonů a právních předpisů učili nazpaměť.

„Řekl bych, že v očích biskupa Petrána jsme prokletí hned dvakrát,“ prohlásil Eadulf, vstal a přešel do rohu místnosti, v němž stála kolébka.

„Nevzbud' ho,“ napomenula ho Fidelma příkře.

„Nevzbudím,“ odpověděl Eadulf konejšivým hlasem. Podíval se dolů na miminko, které spalo v kolébce. Přes čeličko mu leželo několik pramenů rezavých vlásků. Eadulfova tvář se konečně rozjasnila a objevil se na ní hrdý otcovský úsměv. „Pořád jsem si to ještě nějak nestačil uvědomit, že máme syna,“ pronesl tiše, napůl pro sebe.

Fidelma rychle povstala, došla k němu a položila mu ruku na paži. „Už jsi na to měl čtyři měsíce, aby sis na Alchúúv příchod na tento svět zvykl.“

„Vznešený ohař,“ přeložil Eadulf jméno tiše při pohledu na svého synáčka. „Co z něho asi vyroste?“

Fidelma trošku stáhla koutky, jako by se jí ta otázka nelíbila. „Musí vyrůst o pořádně velký kus, než se budeme moci začít takto ptát, Eadulfe.“ Vykročila zpátky k ohni a opět se posadila. „Každou chvíli by měla dorazit Sárarit, aby nám ho pohlídala – dostali jsme totiž pozvání, abychom se dnes večer zúčastnili hostiny u mého bratra.“

Eadulf se k ní u krbu opět připojil. Sárarit byla Fidelmina služebná, která navíc zastávala i místo chůvy malého Alchúa. A jelikož Fidelma bydlela v bratrově paláci v Cashelu, nezacházeli s ní jako se členkou duchovenstva, ale podle práva jako s eóghanachtskou princeznou, sestrou mumanského krále.

„Jaký je důvod té oslavy?“ zeptal se Eadulf.

„Slyšela jsem, že dnes odpoledne dorazil náčelník klanu Cinél na Áeda a žádá bratra o pomoc. A Colgú nás prosí, abychom jim dělali společnost u večeře.“

„O pomoc? O jakou pomoc?“

Fidelma nevzrušeně pokrčila rameny. „Sama nevím, už jsem si tím lámala hlavu, co ho právě v této době do Cashelu přivádí. Naše zvědavost ale bude dozajista ukojena při večeři.“

„A kde vůbec leží území kmene Cinél na Áeda? Měl jsem za to, že znám většinu kmenů vašeho království, ale nepamatuji si, že bych o tomto klanu někdy slyšel.“

„Přebývají v kopcích jižně od řeky Bride. Je to dva dny pohodlné jízdy na jihozápad odsud. Náčelníkova pevnost se jmenuje Rath Raithlen. Náčelníkem je jistý Becc a je to můj vzdálený bratranec – jeho lidé jsou tudíž eóghanachtským klanem. Beccův děd Fedelmid byl králem Cashelu před dobrými osmdesáti léty. Naposledy jsem Becca a jeho kraj viděla, když jsem byla malá holčička.“

„Takže on do Cashelu zavítá zřídka?“

„Ano, jezdí sem málo,“ přitakala Fidelma. „Vyjma důležitých shromáždění rady království se tu neobjevuje – na společenské návštěvy ho neužije.“

Pravda byla taková, že Fidelmu důvod návštěvy vzdáleného bratrance zajímal mnohem více než Eadulfa. A stále ještě o té otázce přemítala, když spolu s Eadulfem vyrazili k soukromým komnatám Colgúa, krále Mumanu. Králův sloužící jim oznámil, že jeho pán si s nimi přeje hovořit v soukromí ještě předtím, než se všichni sejdou v hodovní síni. Mladý král na ně čekal sám, aby je přijal. O příbuzenském vztahu mezi Colgúem a Fidemou nemohlo být pochyb, neboť oba měli stejnou vysokou postavu, stejné rezavé vlasy a tytéž zelené oči s často se měnícím výrazem. I tvář měli podobně vykreslenou, a dokonce i v pohybech jeden druhého jakýmsi těžko popsatelným způsobem připomínali.

Colgú jim svižně vykročil v ústrety, mile se usmál a nejdříve sestru objal, než napřáhl ruku k Eadulfovi.

„Chlapečkovi se daří dobře?“ otázal se.

„Ano, Alchú je v pořádku. Je v pečlivých rukou Sárarit,“ odpověděla Fidelma. Rychle se rozhlédla po pokoji. „Vidím, bratře, že tvůj host zde není. To tedy znamená, že pro nás máš nějakou zprávu, kterou s námi chceš probrat ještě předtím, než se s Beccem přivítáme.“

Colgú se pobaveně usmál. „Jako vždy máš velmi bystrý úsudek, Fidelmo. Skutečně jsem s vámi chtěl o jisté záležitosti promluvit ještě před zahájením hostiny. Rád bych ale, abyste si tu zprávu vylechli přímo z úst našeho bratrance. Mám v úmyslu ho sem povolat, aby s vámi pohovořil ještě předtím, než půjdeme do hodovní síně, protože tam už se bude mluvit jen povrchně a čistě společensky.“

Eadulf si nervózně odkašlal. „Možná bych měl odejít, týká-li se tato záležitost pouze vaší rodiny?“

Colgú vztyčil ruku jeho směrem, aby ho zadržel. „Nyní už jsi součástí této rodiny. Jsi mužem mé sestry a otcem jejího dítěte. A ta záležitost se tě týká tak jako tak, takže rozhodně zůstaň.“

Fidelma se posadila do jednoho z křesel u ohně a Eadulf počkal, až mu Colgú pokyne, že si smí také sednout, a pak se svezl do křesla kousek od své ženy. Takový byl protokol – Fidelma, kromě toho, že byla sestra krále, měla také hodnost *anruth*, což znamenalo, že se směla posadit v přítomnosti králů jednotlivých provincií a dokonce před nimi nevyzvána promluvit. Směla se dokonce posadit i v přítomnosti Nejvyššího krále, pokud ji k tomu vybídl. Eadulf, který byl v království cizinec – ač to byl Fidelmin manžel – musel počkat, až mu král usednout dovolí.

„Z tvých narážek, Colgú, soudím, že záležitost, kterou s námi chce Becc probrat, není jen nějaká nudná rodinná věc,“ řekla Fidelma.

„Ani v nejmenším,“ přitakal Colgú. „Přináší zprávy o zlu a smrti. V kraji klanu Cinél na Áeda panuje veliký strach.“

Fidelma překvapeně zvedla obočí.

„O zlu a smrti?“ zopakovala tiše. „Zlo je citově zabarvené slovo, ale smrt je s námi neustále. Jak jdou ta dvě slova dohromady?“

„Becc říkal cosi o pověrách a snad i o přízraku ďábelských rituálů mezi obyvateli temných lesů, které obklopují kraj, kde sídlí jeho klan.“

„To mne skutečně zaujalo, bratře. Mluv dál.“

„Nechám sem povolat Becca, ať vám to poví sám,“ odpověděl Colgú. „Bude nejlepší, jak už jsem řekl, když vám ty zprávy vyjeví bez mého zprostředkování.“ Natáhl se po malém stolku u stěny a zdvihl drobný stříbrný zvoneček. Ostrý hlas zvonku ještě ani nedozněl, a králův sluha už otevíral dveře; na Colgúovo pokývnutí ustoupil stranou a do místnosti uvedl již ne zcela mladého muže s hustým plnovousem, jehož pohledná tvář si ale do-

sud zachovala mladistvost. Na první pohled bylo patrné, že je to silný válečník, jehož svaly ještě nestačilo poznamenat stáří.

„Becc, náčelník klanu Cinél na Áeda,“ ohlásil sluha předtím, než ustoupil do pozadí a zavřel za sebou dveře.

Pouze Eadulf rozpačitě povstal, když pohledný náčelník, jehož postava usvědčovala ze lži jméno, které nesl – neboť Becc znamenalo „malý“ – vykročil směrem k nim. Nejdříve se formálně poklonil Colgúovi, a pak se s milým úsměvem otočil k Fidelmē a téměř neznatelně jí pokynul hlavou.

„Fidelmo, těžko v tobě hledat tu malou holčičku, kterou jsem naposledy viděl před mnoha a mnoha lety. Tvá sláva tě nyní předchází ve všech koutech našeho království.“

„To je od tebe laskavé, bratranče Beccu,“ odpověděla Fidelma vážně. „Dovol, abych ti představila svého druhu, bratra Eadulfa ze Seaxmund's Ham v zemi Jižního lidu.“

Becc se otočil, aby stál k Eadulfovi čelem. Náčelníkovy zkoumavé modrozelené oči si Eadulfa pečlivě změřily.

„Jméno bratra Eadulfa jsem slyšával zmiňovat jedním dechem se jménem Fidelmy z Cashelu. Obě ta jména znamenají právo a spravedlnost.“

Eadulf se netvářil zrovna šťastně. Měl mlhavé podezření, že za těmi poklonami je něco jiného a že celé toto setkání má nějaký hlubší skrytý význam.

„Posaďte se,“ vyzval je Colgú a oba muži uposlechli. „Požádal jsem Fidelmu a Eadulfa, aby sem přišli a poslechli si zprávy, které přinášíš, ještě předtím, než půjdeme na hostinu, Beccu.“

Náčelník našpulil ústa a přes tvář jakoby mu náhle přeběhl stín.

„Snad nám společně budete umět ukázat cestu ven z toho bahna, do kterého lid Cinél na Áeda zabředl,“ pronesl s nadějí.

Fidelma se na něho zpytavě zadívala. „Pověz nám, co máš na srdci, Beccu, a my uvidíme, jak bychom ti mohli nejlépe pomoci.“

„První vražda se udála před dvěma měsíci,“ přešel Becc k věci bez okolků. „Obětí byla Becnat, dcera Lesrena, který je našim jirchářem a zpracovatelem kůží. Zrovna dosáhla sedmnácti let věku. Byla to mladá nevinná dívka.“

Odmělčel se; bylo zřejmé, že nad onou událostí v duchu rozjímá.

„Jakým způsobem byla zabita?“ zeptala se Fidelma po několika okamžicích.

„Brutálně,“ odpověděl Becc okamžitě. „Brutálně.“ Hlas mu náhle zněl ostře. „Její tělo bylo nalezeno jednoho rána v lesích neda- leko od mé pevnosti. Byla mnohokrát probodena, skoro to vypa- dalo, jako by maso bylo roztrháno při nějakém hrůzném rituálu.“

„Říkal jsi, že to byla první vražda. Předpokládám tedy, že byly ještě další?“

„Před měsícem byla zabita další mladá dívka. Tentokrát to byla Escrach, dcera našeho mlynáře. Nalezli ji podobně jako tu první. A ani jí nebylo víc než sedmnáct nebo osmnáct let.“

„Byla nalezena v tomtéž lese?“

Becc přikývl. „A neda- leko od místa, kde se stala první vražda. A před několika dny našli třetí dívku. Jmenovala se Ballgel. I ona byla stejně stará jako obě předešlé. Pracovala v kuchyni v mé tvrzi. A i ona byla zavražděna tímž nevýslovně hrůzným způsobem.“

„Nevýslovně?“ Fidelma se zatvářila zarputile. „Když se o ně- čem řekne, že je to nevýslovné, stejně to jde dle mého soudu na- konec nejlépe popsat slovy.“

Becc si povzdechl a zavrtěl hlavou.

„Já svá slova dobře vážím,“ pronesl káravě. „Už jste někdy vi- děl, jak to vypadá, když řezník poráží vepře?“

Eadulf stáhl rty. „Tak hrozné to bylo?“

Becc se na něho klidně zadíval.

„Možná ještě horší, bratře Sase,“ přitakal tiše.

Na chvíli zavládlo ticho. Potom Fidelma opět promluvila.

„Říkáš, že to byla třetí dívka? A každé to zabití se stalo po měsíci?“

„Pokaždé to bylo za úplňku.“

Fidelma zlehka vydechla a rychle pohlédla na Eadulfa.

„Za úplňku,“ zopakovala tiše.

Becc přikývl, aby svým slovům dodal ještě více vážnosti.

„Důležitost této okolnosti byla okamžitě zřejmá jak mě, tak opatu Brogánovi,“ řekl.

„Opatu Brogánovi?“

„Neda- leko od mé tvrze je opatství, kde se narodil blahoslave- ný Finnbar.“ Becc se podíval po Eadulfovi. „Finnbar založil školu na blatech u řeky Laoi a mnoho let tam vyučoval.“

„My dobře víme, kdo to byl Finnbar,“ vložil se mu do řeči pří- kře Colgú, „vždyť náš otec, Fáilbe Fland mac Aedo Duib, byl v oněch dobách králem na Cashelu!“

Becc sklonil hlavu a nepokoušel se vysvětlovat, že svou poznámku směřoval k Eadulfovi.

„To si pochopitelně pamatuji. Nuže, opat Brogán je ctihodný muž, který se vzdělával ve Finnbarrově škole při řece Laoi. Ujal se správy opatství nedaleko od nás před dvěma desítkami let. Opatství se nalézá přímo pod zalesněným kopcem, na němž se udály ony vraždy. Tomu lesu se říká Kančí mlází, a nyní už tak nazýváme i samotný kopec.“

Fidelma se opřela v křesle. „Podle toho, co říkáš, byly tedy zavražděny tři mladé dívky, každá z nich za úplňku. Už se tím případem zabýval váš vrchní brehon? Nějak mi není jasné, proč jsi kvůli tomu vážil cestu až sem do Cashelu.“

Becc se nejistě ošil. „Naším vrchním brehonem byl Aolú. Moudrý a rozvázný člověk, který toto poslání v klanu Cinél na Áeda vykonával po dlouhých čtyřicet let. Byl to již starý a křehký muž a před třemi týdny podlehl horečce, která jej přepadla po prochladnutí.“

„Kdo nastoupil na jeho místo?“ zeptala se Fidelma.

„Bohužel jsem nebyl s to ustanovit jeho nástupce. Máme několik nižších soudců, ale um žádného z nich není dostatečný, abych jej ihned mohl jmenovat vrchním brehonem. A do doby, než budu moci někoho vybrat, nám moudrost zkušeného soudce bude velice chybět.“

Fidelma si hlasitě povzddechla. V této chvíli již pochopila, proč se Becc do Cashelu vypravil.

„Když byl Aolú naživu, byl schopen shromažďovat důkazy a vyšetřovat předčasné úmrtí?“

„Ano.“

„Máte nějaká vodítka, která by naznačovala, kdo ty činy mohl spáchat?“

Becc bezradně pokrčil rameny ve výmluvném gestu. „Aolú žádné z nich nepovažoval za dostatečně důležité, aby se jím dále zabýval. Můj následník Accobrán se snažil něco málo zjistit, protože Aolú už byl v té době upoután na lůžko a nemohl opustit mou tvrz. Ale bohužel nic nezjistil. Nicméně, co se týče podezřelých...“ Tvář mu náhle zvažněla.

Fidelmě jeho výraz neunikl a zkoumavě přimhouřila oči. „Vypadáš znepokojeně, bratranče. Existuje snad nějaký podezřelý?“

Becc se na chvíli zarazil a jednou rukou pokynul v gestu, které jakoby zračilo bezradnost. „Právě proto jsem sem přijel,

Fideldo, a to navíc ve velikém spěchu. U bran opatství blahoslaveného Finnbarra je sročení lidu. Musel jsem zasáhnout se svými ozbrojenci, abych bratry řeholníky ubránil před napadením, a dokonce jsem musel jednoho místního muže zranit pro výstrahu ostatním, že si nesmějí dovolit na duchovní společenstvo útočit.“

„Na řeholníky? V opatství?“ Fidelma nedokázala skrýt překvapení. „Proč zrovna na ně? Chceš tím snad říci, že právě oni jsou z těch vražd podezřelí?“

„Ne přímo bratři z našeho opatství. Brocc, který spolu se svým bratrem pracuje v našem mlýně a je příbuzný dvou obětí, přesvědčil mnoho našich lidí, že za vraždy jsou zodpovědni tři cizinci, kteří v našem opatství právě pobývají.“

„A jaké má důkazy?“

„Obávám se, že kromě vlastních předsudků žádné důkazy nemá. Cizinci do opatství dorazili jen několik dní před první vraždou, a celou dobu se těší pohostinství našeho opata. Jeli-kož se ale nic takového u nás nikdy předtím nestalo, Brocc tvrdí, že je to dozajista dílo těch návštěvníků. Shodou nešťastných náhod ti cizinci opravdu v našich lidech vyvolávají podezření a strach. Brocc se pokusil lidi přesvědčit, aby si prorazili cestu do opatství a cizince polapili. Kdyby se mu to bylo podařilo, ty návštěvníky by byli dozajista zabili a naše bratry, kteří by se je pokoušeli chránit, přinejmenším zranili.“ Becc se ponuře ušklíbl a pokrčil rameny. „Potřikráte jsem jim připomenul zákon o výtržnostech a o následcích jeho porušení. Když Brocc opakovaně odmítal vrátit se domů, střelil jsem jej do stehna šípem. To všechny konečně donutilo, aby se nad svým chováním zamysleli.“

Eadulf stiskl rty a zatvářil se vážně.

„To si dokážu představit. Drastické, ale účinné,“ pronesl s ne-skrývaným souhlasem.

„A ti cizinci se těší ochraně opatství?“ otázala se Fidelma. „Byli o tom ti lidé zpravení?“

„Ano. Cizinci tam pobývají pod ochranou posvátného zákona pohostinnosti i podle zákonů opatství, které nová víra přijala.“

„Nehrozí nebezpečí, že opatství bude opět napadeno v době tvé nepřítomnosti?“ zeptal se Eadulf.

„Brocc, hlavní vzbouřenec, bude ještě na nějakou dobu vyřa-

zen z boje.“ Becc se ponuře ušklíbl. „A kromě toho jsem tam zanechal svého následníka Accobrána a svěřil mu velení. On dá na opatství i cizince pozor.“

„Jsi ty i opat Brogán skálopevně přesvědčen o nevině těch návštěvníků?“ zeptala se Fidelma.

„Víme jen tolik, že nemůžeme cizince nařknout pouze na základě podezření. A chybí nám zkušený brehon, který by v tom případě rozhodl.“

Na chvíli se rozhostilo ticho; Fidelma se opřela v křesle a oči měla při přemítání téměř zavřené. Poté dlouze vzdychla.

„Já jsem jen nižší brehon. Jsem pouhá *dálaigh*, advokátka, mé vzdělání sahá jen na úroveň *anruth*. A ty potřebuješ *ollamha* práva. Předpokládám, že mezi brehony v klanu Cinél na Áeda je mnoho vzdělanějších odborníků, než jsem já sama.“

„Ale žádný nedosahuje tvé pověsti, sestřenko,“ odpověděl Becc v mžiku.

„Co ode mne tedy čekáš?“

Becc se na okamžik odmlčel, a poté si nervózně odkašlal.

„Co čekám? Neodvážuji se od tebe nic čekat, Fidelmo z Cas-helu. Ale velmi rád bych tě o něco požádal. Nemohla bys odjet do Rath Raithlenu – pochopitelně i s bratrem Eadulfem – a pokusit se tam vyřešit tuto hrozivou záhadu, která tolik poznamenala život našeho společenství?“

Eadulf se po Fidelmě významně podíval. Již od začátku rozhovoru měl tušení, kam celá tato záležitost bude směřovat. A teď ke své nelibosti zahlédl v jejích očích záblesk vzrušení. Z Fidelminy tváře jasně vyzářovalo zaujetí. Věděl, že nedokáže odmítnout nic, co je potravou pro její intelekt. Uvědomoval si, že od chvíle, co se vrátili ze země Jižního lidu, v průběhu těhotenství i po porodu malého Alchúa, nebyla nikdy dokonale šťastná. Fidelma nebyla z žen, pro něž je manželství a mateřství vším. Upřímně řečeno začínal získávat dojem, že sám má možná více mateřského ducha než ona.

Již nějakou dobu pozoroval, že se Fidelma touží vrátit k tomu, co ji naplňovalo největší spokojeností – k řešení nejrůznějších záhad a vztahu práva k nim. Právě toto ji naplňovalo vnitřní silou, právě to bouřilo její smysly. Jednoduše řečeno – cítil, že posledních několik měsíců se Fidelma nudí. Nudil ji život v Cas-helu, nudila ji péče o Alchúa, protože při ní nemohla zaměstná-

vat svou nadobýčej bystrou mysl. A on měl při té myšlence provinilý pocit, protože nemohl ani v nejmenším tvrdit, že by byla špatnou či netečnou matkou. Nešlo vůbec o to, že by Alchúa nemilovala. Znal ji příliš dobře na to, aby jí mohl vyčítat, že ji to táhne k její pravé podstatě. Eadulf věděl, že se jeho slova minou účinkem, ještě než je vyslovil. Rychle si odkašlal.

„Nesmíme zapomínat na Alchúa,“ pronesl tiše.

Fidelma popuzeně stiskla rty.

„Sárait je výborná chůva,“ vložil se do hovoru Colgú ještě dříve, než stačila sama promluvit. „Nebyli byste pryč déle než týden, možná nanejvýš deset dní. Mohla by se o něho do vašeho návratu postarat. V Cashelu jsou nemluvnata i odrostlejší děti vždy vítány.“

„Máme pocit, že jste v rozřešení této záhady naší jedinou nadějí,“ přidal se k němu Becc prosebným hlasem. „Nežádáme to po vás jen tak z nějakého vrtochu.“

Fidelma se po Eadulfovi podívala s trošku posmutnělým výrazem, kterým jako by říkala, že oba přece vědí, že ji Eadulf nedokáže odradit, aby se zajímavého případu ujala; dokonce ani malý Alchú ji nepřiměje k tomu, aby se této součásti svého života nadobro vzdala. Pro toto se narodila, pro toto se vzdělávala – potřebovala to jako jiní potřebují vzduch, jako je třeba v noci spánku a přes den světla.

Otočila se zpět k Beccovi. „Ti tři cizinci, o kterých jsi hovořil – když říkáš ‚cizinci‘, máš na mysli, že jsou cizí v kraji Cinél na Áeda, nebo cizí v mumanském království, nebo cizí v pěti královstvích éireanských?“

„Jsou to cizinci ze zámoří, z jakési vzdálené země, o níž jsem nikdy neslyšel.“

„To tedy znamená, že pokud by byli nespravedlivě nařčeni či dokonce napadeni, nebyla by to záležitost jen klanu Cinél na Áeda, ale šlo by o čest celého království.“

Eadulf tiše odevzdaně vzdychl. Věděl, že Fidelma se už rozhodla.

Colgú souhlasně přikyvoval.

„I toto je třeba vzít v úvahu,“ přitakal. „To je bezpochyby velmi důležité hledisko. A právě proto je nezbytně nutné tuto záležitost vyřešit předtím, než lid na opatství blahoslaveného Finnbarra opět zaútočí.“

„Nebo než budou zavražděny další mladé dívky, že,“ dodala Fidelma suše. Znovu se obrátila k Eadulfovi. „Musím tedy jet. Není zbylí. Pojedeš se mnou, Eadulfe? Budu potřebovat tvou pomoc. Sárait se nám o Alchúa dobře postará.“

Eadulf zaváhal jen na kratičký okamžik, a potom se již zcela vzdal.

„Jistě,“ promluvil nabručeně. „Jak tvůj bratr říká – Sárait je dobrá chůva. Postará se nám o chlapečka, zatímco budeme pryč.“

Fidelminu tvář rozjasnil široký úsměv. „Nuže, do pevnosti Rath Raithlen budeme tedy moci vyrazit zítra za úsvitu.“

Colgú se natáhl dopředu a znovu zazvonil na stříbrný zvoněk. „Než tento rozhovor ukončíme, musím vykonat ještě jednu věc.“

Tentokrát vstoupil Colgúův rádce v duchovních otázkách, Ségdae. Byl to postarší biskup z Imleachu a *comarb*, oficiální nástupce blahoslaveného Ailbeho, který jako první přinesl do Mumanu novou víru. Stárnoucí muž s tváří dravého ptáka, jehož tmavé oči dosud neztratily nic ze své síly, nesl v ruce malou podlouhlou krabičku.

Colgú se postavil, jak to žádal protokol, a hned po něm vstali všichni ostatní. Ségdaeovy přísné rysy na chvíli změkly, když se s nimi pohledem přivítal, a poté podal krabičku Colgúovi. Král se otočil k Fidelmě.

„S ohledem na povahu tohoto případu musíme, jak už jsi, Fidelmo, sama naznačila, postupovat tak, jako by zde šlo o čest celého království. My jsme těm cizincům nabídli pohostinnost – a pokud by byli křivě nařčeni nebo zraněni, pošpinilo by to čest celé naší země. A pokud naši pohostinnosti zneužili a ty hrůzné činy skutečně spáchali, potom je na nás, aby za to pykali.“ Otevřel krabičku. „Již jednou jsi vystupovala jako má zástupkyně, Fidelmo, a nyní mne budeš muset zastoupit opět.“

Z krabičky vyňal malou hůlku z bílého dřeva jeřábu, na níž byla zlatá soška zpodobňující jelena s bohatým paroží. Byl to osobní znak eóghanachtských princů z Cashelu, znak jejich královské moci. Podal hůlku Fidelmě.

„Toto je symbol mé panovnické moci, sestro. Již jsi ho v minulosti dobře využila, užij ho tedy pro nastolení spravedlnosti i nyní a v budoucnu.“

Fidelma královskou hůlku vzala do ruky a krátce sklonila hlavu. Potom se bratr a sestra oficiálně objali, jak to vyžadovaly zvyky na královském dvoře.

Na chvíli mezi nimi zavládlo vážné ticho, ale potom od sebe naráz odstoupili a oba se začali usmívat jako děti, které mají společné tajemství. Colgú se obrátil k ostatním a na tváři mu stále ještě pohrával úsměv.

„A nyní se pojdme připojit k hostům v hodovní síni, nebo se všichni začnou zajímat, co nás tak zdrželo.“

PETER TREMAYNE
ZLÝ ÚPLNĚK

Z anglického originálu *Badger's Moon*,
vydaného nakladatelstvím
Headline Book Publishing, 2004,
přeložila Alžběta Slavíková Hesounová
Typografie Vladimír Verner
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2008 jako svou 822. publikaci
Vydání první. AA 16,09. Stran 304
Odpovědná redaktorka Marie Válková
Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava
Doporučená cena 268 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7021-928-7